

löften

som luna-betiluna och dora-minodora
fortsätter vi,
dag efter dag,
vi klipper löv åt insekterna i jorden.

vi koncentrerar all vår kraft i saxarna:
som mäktiga käkar,
de rynkade ögonbrynen
hos flickor från öst.

vi har blivit vana vid rost,
i grottans kalla, mjuka
och den svarta bakgrunden.

vi håller fast vid vår ilska.

årstidsbunden

jag står stilla
på min gårdsplan
och det finns dagar då jag inte rör mig alls

därifrån
beskriver jag dig igen och igen
för att sluta
cirkeln av grymheter.

det finns inga medbrottslingar utom jag.

jag tillbringar siestan med poppelbladens prassel i mitt huvud
jag gör amuletter av körsbärskärnor
jag uppskattar, jag missbedömer
jag tappar tråden

jag lever med intrycket av att allt händer i höjd med träden.

jag känner igen händerna som river i lövverket,
fingrarna som letar efter
ny frukt
en näthinna attackerad av ljus.

hemligheter

vi känner igen varandra
små vardagliga tecken
på masochism
vi har andats den, sida vid sida
tills den gett oss en gemensam, chic air.
vi behöver inte ställa frågor.
vi känner till allt som kan döljas.

fin, svart aska har trängt in i huden
vi bär den som extravagant make up

- och vårt ansikte bränner.

det är som om vi gjorde oss i ordning,
varje minut,
inför den högsta
sorgen
i slitna loger, kamouflerade.
när tiden är inne, kommer den att slå ut
genom våra porer.

vi har fått våra gester och tonfall
genom dagliga övningar
i anpassning.

vi rör oss genom trängre och trängre korridorer,
tar vant höger,
vi har kunnat läsa tankar länge
och vi behöver inte deras ord alls nu,
de duger inte till något.

på kvällen lämnar vi väggarna,
samlas i våra små kök.
vi kokar te,
som ska hålla oss unga och smala,
fyller anteckningsböcker med odödlighetsrecept,
pratar i munnen på varandra.

uppflugna på massproducerade arbetsbänkar
beundrar vi varandras dagliga prestationer,
byter brygder och örtblandningar,
lossar på snörningen,
tar ett djupt andetag
och innan vi börjar
sjunger vi våra gamla covers.

vi vet vad vi behöver göra
för att komma till nästa nivå
när vi blir osynliga
kommer de säga att vi uppnått perfektion,
komma med svepningar och dyrbara tiaror
åt det som en gång var våra kroppar,
gåvor i dyra material
till priset av vårt kött.
och till sist, nåd.
frihet, kommer de ropa,
kraften med vilken de försvann.

hyllor kommer att fyllas
med tjocka historieböcker
men vi känner till alla luckor,

livsviktiga och osynliga
som luft.

skuggor

låt mig
berätta
om kvällen då jag bar
två paraplyer
på väg hem.

jag hade korrekturläst en text
om en man med två reservoarpennor:
en för att skriva om sig själv,
en för att skriva om andra.

jag kunde inte ändra antalet.

mina paraplyer är i vägen,
bara ett av dem är till någon hjälp,
det andra bara hänger i min väska
bland personliga saker
och andra föremål
med små
defekter.

inget påminner mig om dig,
kanske bara det här reservparaplyet,
det andra – med handtag som en käpp
av oslipat råträ
vackert lackerad,
som ett stöd i vanmakten
ett sätt att
dygnets alla timmar
behålla

vår värdighet.

utan ett ord

transporterade jag min trötthet,

en främmande mans reservoarpennor,

ett värdelöst paraply

i min gamla väska,

blöt

som en ny hud.

mellan skift, i polisstationens korridor

å andra sidan

kunde vi skriva en lång detektivdikt,

tre tjocka volymer skulle inte räcka för att samla alla bevis

flyktingar, lämnade

i tomma ödehus

tecknen på hur det gick till när de glömdes

vi konverterar dem, vi katalogiserar dem

vi bär dem från ett kontor till ett annat, med våra ficklampor alltid

nära tillhands.

det är en pågående process, intalar vi varandra när vi känner benen vackla,

någonstans mellan arkeologi och förbrytelse

hybridbetydelsen av vår moderna historia

- vår delade, osedda

osäkra historia

låt oss byta namn,

kalla oss erika, alvig, lisa, stina,

ursula eller kanske

det mycket sällsynta vendelina

(sa den mest lekfulla av dem)

skulle det göra oss slugare, skarpare, bättre?

skulle vår fysiska styrka mirakulöst börja växa?

skulle vi

med våra lånade namn från norr

lyckas hitta de sista bevisen

och få dem accepterade

i den här ensliga, avlägsna delen av världen?

träningen börjar om några minuter
påminner kommissarie utte, milt
med blicken vaksamt fixerad
vid utgången.